

## Aşkı Anlatmak-Penny Jordan

Genç kadın aşkı anlatmakta başarısızdı...

Yazdığı roman,Lynsey aşık olana kadar gayet iyi gidiyordu.

Ama iş aşka gelince romanın kahramanı kuru bir karaktere dönüşüyordu.

Campion ne kadar kalem oynatsa bu işi kıvıramazdı.Çünkü eksiklik yazarlık yeteneğinde değildi,aşkı bilmiyordu.

Aşk onun için geçmişte kalmış bir düş kırıklığıydı sadece.

Kitabını bitirmek için bir arkadaşının evine kapandığında,sonu belirsiz bir maceraya atıldığından habersizdi...

Belki düş kırıklığı,belki de bitimsiz bir mutlulukla çıkacaktı bu evden,kim bilir?

\*\*\*

"Bu elbiseyi Guy için satın almıştı...Birlikte oldukları son gece giymişti onu.Acı çekeceğini biliyordu  
Campion,ama bunun bu kadar sinsi ve içini kemiren bir acı olabileceğini düşünmemişti doğrusu..."

...:::Bölüm 1:::...

Dışarıya adımını attığı an,önünden geçen bir taksiye durması için el salladı.Londra'nın en kalabalık ve gürültülü caddelerinden birindeydi.Saatine bir göz attı.Öğle yemeğine geç kalmıştı.Aslında çok fark etmiyordu.Nasıl olsa Lucy onu beklerdi.

Zengin bir işadamının hayranlık uyandıran karısı olmak nasıl bir duyguydu acaba?Çok zor olmamalıydı.Hep güzel olmak ve kusursuz partiler vermek zorundaydı sadece.Campion kendi kendine gülümsedi.Lucy yalnızca güzel değil zeki de sayılırdı.Onun kendisini bu kadar zeki hissetmesine yol açan Guy French'ten başkası değildi.Campion o adamdan hiç hoşlanmamıştı.Onun adına Guy French'le iş görüşmesine giden Helenayı'da uyarılmıştı.

Oysa Helena her zamanki umursamaz tavrıyla,

"Ama Champion,hayatım," demişti."Adam işinin erbabı.Hem kendisiyle çalışan yazarlara iyi para..."

"Benim tipim değil,Helena.O adamdan hoşlanmıyorum.Ayrıca çalışma yöntemlerini de hiç sevmiyorum."

Campion,o adamla yüzyüze geldikten sonra ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anlamıştı.Üstelik,son yazdığı kitap hakkında söylediklerinden de hiç hoşlanmamıştı.

Kendi kendisine mi konuşuyordu yoksa?Taksi şoförü dikiz aynasından tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı.

Aslında çekici sayılırdı.Vücudu güzeldi,bacakları uzun...Ama hayır,şoförün o açıdan bacaklarını görmesi mümkün değildi.Belki adamın bakışları bir an için dolgun göğüslerine takılmıştı.Neyse,en iyisi camdan dışarıya bakmaktı.Güzel olduğu kuşkusuzdu.İngiliz kadınlarına özgü beyaz ve mat bir teni vardı,ama yüz hatları ince ve yumuşaktı.O gün pilili geniş bir Fransız eteği giymişti.Böyle giysiler onu olduğundan çok daha genç gösteriyordu.

Araba Kensington Restoran'ın önünde durdu.Şoför herhalde,'Bu kadının öğle vakti bu lüks yerde ne işi var,' diye düşünüyordu.Campion parayı ödedi,şoföre iyi işler dileyip arabadan çıktı.Adam,kendisine para uzatan ellerin ne kadar güzel olduğunu fark etmiş miydi acaba?Uzun ve biçimli parmaklar...Ama kısa kesilmiş tırnaklarını asla boyamazdı.

Arkaya doğru bir göz attı.Şoför kolunu pencereye dayamış onu seyrediyordu.Yürüyüşüne bakıyordu mutlaka.Yoksa parfümüne mi takılmıştı?Böyle adamlar,kadınların sadece erkekleri cezbetmek için parfüm kullandıklarını düşünürlerdi.

Yoksa şoför onun bir gecelik kadınlardan olduğunu mu düşünmüştü.Yok canım.Hiç de öyle bir kadına benzemiyordu.Onu gören liseyi yeni bitirmiş bir genç kız olduğunu düşünebilirdi ancak.Taksinin motor sesini işitince rahatladı.Hızlı adımlarla restoranın giriş kapısına doğru yürüdü.Sabahleyin Harvey Nichols'u görmeye giderken satıcı kızın üzerine sıktığı parfümün kokusunu hala duyabiliyordu.Aslında bu tür kokular kullanmaz,hafif losyonları tercih ederdi.Ama nedense bu koku hoşuna gitmişti.Bir yaz bahçesini hatırlatıyordu insana.İç bayılıcı olmayan hoş bir gül kokusu.

Masalar neredeyse tamamen doluydu.Çoğunluğu kadınlar oluşturuyordu.Hepsi de çok şık giyinmişlerdi.Önlerindeki leziz yemekleri hafif hareketlerle atıştırıyor,en pahalı içkileri yudumluyorlardı.Aslında buraya birbirlerini görmek ve kendilerini göstermek için geliyorlardı.Hafif bir mırıltıyla konuşuyorlardı.Aralarında tek tük erkekler de vardı.

Campion sonunda Lucy'yi fark etti.Restoranın en iyi bölümünde,iki kişilik bir masada oturuyordu.Üzerinde yumuşak görümlü mavi bir giysi vardı.Siyah saçlarıyla beyaz tenine bu renk çok iyi uyuyordu.Campion gülümseyerek masaya doğru yürürken,onu hiç bu kadar sevimli görmediğini düşündü.

Lisede birlikteydiler.Üniversitede de.Lucy'nin Oxford'u bitirir bitirmez evlenmesi Campion'ı hiç şaşırtmamıştı.Genç kız daha okula girdiğinde evlenmeyi aklına koymuştu.Evlendiği adam da patronuydu.Ama birlikte çok uzun süre çalışmamışlardı.

"Geç kaldığım için özür dilerim,"dedi Campion,yerine otururken.Garsonun uzattığı mөнüyü aldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Lucy,gülümseyerek.Gerçekten de bugün bütün sempatikliği üzerindeydi.

Campion kaşlarını çatı."Anlamazlıktan gelme,lütfen" dedi."Elbette sorun var.Helena yüzünden Guy French denilen o adamla birlikte çalışmak zorunda kaldım."

"Ne var bunda?"

"Daha ne olsun?Yeni kitabımdaki bir sürü şeye itiraz etti.Oysa kitabı teslim tarihine yetiştirmem gerekiyor."

Lucy söz konusu kitap hakkında her şeyi biliyordu.Campion başarılı bir yazardı.Yaklaşık üç yıl kadar tarihi romanlar yazmıştı.Bu romanlar dar bir çevrede büyük ilgi görüyordu.Daha sonra Helena onu bir yayineviyle anlaşmaya ikna etmişti.Bu durum ticari bakımdan iş yapabilecek romanlar yazmasını gerektiriyordu.Tarih bilgisini artık dilediği gibi yansıtamayacak,satacak kitaplar üretecekti.

İlk başlarda teklif edilen para çok cazip gelmişti.Fakat Campion yayıncının kendisinden ne istediğini çalışmaya başlayınca anlamıştı.Yazarken özgür olamayacaktı artık.Üstelik vazgeçmesi de mümkün değildi,çünkü bir sözleşmeyle bağlanmıştı.Kısa sürede üzerinde çalıştığı romanın müsveddelerini bitirmesi gerekiyordu.Bütün bunlar yetmiyormuş gibi Guy French ondan bazı değişiklikler yapmasını istiyordu.

O kadar saf değildi.Guy French'in kendisinden ne istediğini gayet iyi anlıyordu.Kitaplarına biraz cinsellik katması için zorluyordu onu.Campion'ın daha önceden yazdığı kitaplarda karakterler birer insan olarak fazla ön planda değildi.Konu daha çok tarihsel olaylar çevresinde geliyordu.Ama bu kez...Bu kez,romanın kadın kahramanı Lady Lynsey de Frères'in özel hayatının çok daha ayrıntılı biçimde anlatılması gerekiyordu.Bu soylu kadın Sekizinci Hanry'nin metreslerinden biriydi.Henry onun için bir evlilik ayarlamıştı.Fakat kadın,bütün tarih kitaplarının yazdığı gibi bu evliliğe uysallıkla boyun eğeceği yerde,çok daha başka,akıl almaz şeyler yapmak niyetindeydi.Guy'ın fikri buydu işte.

Campion bu tarza alışık değildi,ama zaman zaman Guy'ın haklı olduğunu hissediyordu.

Tarihsel dönemlere hakim olan ahlak anlayışı örneklerle dayanarak ayrıntılı bir biçimde işlemesini istiyordu ondan.Guy yayıncının müsveddeleri kabul etmeyeceğini açık açık söylemişti.Bunun nedeni,kadın kahramanın okurların ilgisini çekmeyecek kadar ruhsuz olmasıydı.Şimdi Campion'ın zamanla yarışması

gerekliyordu.Üstelik Helena tam bir ay boyunca ona yardım edemeyecekti.

Sözleşmeyi iptal etmesi imkansızdı.İşi bırakması halinde yayıncı sözleşmeye dayanarak ondan tazminat isteyebilirdi.

Campion nerede hata yaptığını bilemiyordu.Acaba hiç para almasa mıydı?

"Guy ne yapmanı istiyor?" diye sordu Lucy.

"Bir sekreter bulmamı."

"İyi ya işte.Ne var bunda?Bunu ben de hep düşünmüşümdür.Kendi yazdıklarını kendin daktilo ediyorsun.Bu da çok zaman alıyor."

Evet,bunun zaman kaybı olduğu doğrudu.Ama Champion'ın alıştığı bir çalışma tarzı vardı.Yazmak onun için çok kişisel bir uğraştı.Yalnız çalışmayı seviyordu.Yazdıklarını temize çekerken bazı ufak tefek düzeltmeler,değişiklikler yapması gerekiyordu.Bu işi başkasına bırakamazdı.Gözlerini iri iri açarak,hüzün dolu bir ifadeyle arkadaşına baktı.

'Ne güzel gözleri var,' diye içinden geçirdi Lucy.Ne yeşil ne de mavi,ikisi arasında nefis bir renkti.Biraz özen onu harikulade bir kadın haline getirebilirdi.İkisi de aynı yaştaYdı.Yirmi altı.Campion'ı tanımayan biri rahatlıkla onun on altı yaşında olduğunu düşünebilirdi.Lucy gözlerini kısarak arkadaşını inceledi.Daha kadınca bir giysi,değişik saçlar...evet,çok değişebilirdi.

Onu kocasına tanıştırdığında adamcağız bir tuhaf olmuştu."Nesi var bu kızın," demişti."Açmak istemeyen bir çiçeğe benziyor.Neden böyle?"

"Bir erkek yüzünden," diye karşılık vermişti Lucy.Ama fazladan bir açıklamada bulunmamıştı.Arkadaşına saygısı vardı çünkü.Ayrıca Champion Craig'den söz edilmesinden hiç hoşlanmazdı...

---

"Sekreter istemiyorum," dedi Champion,sinirli bir tavrıla."Yalnız olmak ve sadece tek başıma çalışmak istiyorum."

"Bunu Guy'a söyledin mi?"

"Söyledim,ama beni dinlemiyor.Birinin benim için çalışmasını şart olduğunu söyleyip duruyor.İlle de başımda bir gardiyan olacak ve yaptığım her şeye burnunu sokacak.Bir de şu turne meselesi ortaya çıktı."

"Turne mi?"

"Ya evet.Sana daha önce söz etmiştim.Hatırlayacaksın.Cornwall hakkında yaptığım kitapla ilgili küçük bir gezi.Anlaşılan Guy bu tür şeylere çok meraklı.Kitapları birine dikte ettirsem çok zamanım olacağını düşünüyor.Bu durumda insanları peşime takıp romanların geçtiği yerlerde dolaşacağım ve bu arada hem bilgi verecek hem de kitap imzalayacağım.Ne can sıkıcı şeyler!"

Lucy içini çekti.Dirseklerini masaya dayayarak arkadaşına doğru eğildi.

"Açık olalım,Campion.Eğer bütün bunları Guy değil de Helena önermiş olsaydı,bu kadar şiddetli bir tepki gösterir miydin?"

Campion şaşırılmıştı.Kaşlarını çatıp bir süre düşündü."Bilemiyorum,"diye mırıldandı."O adamda çok tersime giden tanımlayamadığım bir şey var.Yanıma yaklaştığı zaman kendimi kızgın kumların üzerinde bırakılmış bir kedi gibi hissediyorum.İçimden hemen kaçmak geliyor.Ondan hoşlanmıyorum.Fakar aslına bakarsan

neden bu kadar şiddetli bir tepki gösterdiğimi de tam olarak bilemiyorum."

'Ben biliyorum," diye içinden geçirdi Lucy.Campion,Guy'la her karşılaşmasında cinselliğinin bilincine varıyor ve bu değişik duygu onda panik yaratıyordu.Ama bunu arkadaşın açık açık söyleyemezdi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?" diye sordu.

"Ne yapabilirim?Bu durumda Guy'ın isteklerini yerine getirmekten başka bir şey yapamam.Seçeneğim yok."Bir an durdu.Yüzünde dalgın bir ifadeyle,"Bana ne dedi biliyor musun?" diye mırıldandı."Yayıncıya el yazmalarını reddetmesini kendisi söylemiş.Bunu itiraf etti.Yazdıklarımı beğenmiyor.Yedi yaşında bir çocuğun yazdıklarında bile daha çok heyecan olurmuş.Aynen böyle söyledi.Kitabımın çok sıkıcı ve monoton bir tarih kitabı olduğunu,kadın kahraman Lynsey'nin özellikle renksiz ve cansız olduğunu,yaşamadığını söyledi.Onu bir kartpostal gibi anlatıyordum."Başını iki yana salladı.Gözleri dolu dolu olmuştu."En kötüsü ne biliyor musun?Onun söylediklerinin doğru olduğunu hissetmem.Of Tanrım,bu işe girdiğim için öyle pişmanım ki,anlatamam.Ne yapacağım ben Lucy?"

"Bence düşünmelisin.Guy senin için çok önemli bir fırsat bence.Yani yeteneklerini geliştirmen bakımından.Elinden geleni yapmalısın.Üslubunu,karakterlerine yaklaşımını değiştirebilirsin."

"Böyle konuşma!Çıldıracağım.Benden istediğimizi yapamam, Lucy.Yapamayacağımı biliyorum,hissediyorum."

"Bunu Guy'a söyledin mi?"

Genç kadının gözlerinde öfke dolu bir parıltı yanıp söndü.

"Onun merhametine sığınacağımı mı sandın yoksa?Böyle bir şeyi asla yapmam."

"O halde ne yapacağını söyler misin?"

"Çalışacağım.Devam edeceğim.Burada değil ama.Londra'da kalmak istemiyorum artık.Helena'nın arada bir yazarların kullandıkları küçük bir evi var.Oraya gidip sakin kafayla çalışmayı düşünüyorum.Guy beni orada rahatsız edemez.En azından ille de bir sekreter bulmam için ısrar edemez."Derin bir soluk aldı.Bakışlarını arkadaşının gözlerinin içine çevirerek,"Bu gece gidiyorum," dedi."Ev Pembroke yakınlarında bir yerde."

"Galler'da öyle mi?Yılın bu zamanında oraya gidilir mi?Neredeyse kasıma giriyoruz..."Onun üstüne fazla gitmemesi gerektiğini düşünerek sustu."Bak canım," dedi."Christmas'ta ne yapmayı düşünüyorsun?Howard ve ben her zamanki gibi Dorset'a gideceğiz.İstersen bizimle gelebilirsin.Çok seviniriz.Lütfen gel.Ayrıca bu yıl senin yardımlarına ihtiyacım olacak.Galiba,hamileyim."

Lucy evlendikten kısa süre sonra düşük yapmış,karı koca bu olay yüzünden büyük bir sarsıntı geçirmişti.Howard ısrarla çocuk istemediğini söylüyor,ama Lucy'ye bir türlü söz geçiremiyordu.

"Sonunda Dr.Howard kocamı ikna etmeyi başardı," diye devam etti genç kadın."İki kez üst üste düşük yapmamı çok zayıf bir olasılık olarak görüyor.Bana yardımcı olmalısın Campion.Çocuğumun vaftiz annesi olmanı istiyorum."

Restorandan çıktıklarında saat üçü geçiyordu.Lucy biraz alışveriş yapacağını söyleyerek ayrıldı.Campion ise Galler seyahatine hazırlanmak için evine döndü.

Helena'nın evine önce de gitmişti,ama sadece ziyaret için.Orada çalışmayı hiç düşünmemişti.Daha önce hiç yalnız kalıp kafasını dinlemek istememişti.Yazmak çok kolay bir şeydi onun için.Ama karakterinin duygu ve heyecanlarını yansıtamıyordu.Sorun buradan çıkıyordu.

Eşyalarını dikkatle hazırlayıp çantasına yerleştirdi.Kazak,süveter,pantolon gibi şeyler alacaktı yanına.Yazı makinesi,büyük bir fener...çünkü,Helena evin donatımının çok iyi olmadığını,jeneratörün sık sık

arızalandığını söylemişti.

Bol miktarda kağıt ve not defteri almalıydı.Sonra çeşit çeşit kalemler ve ufak tefek bazı kırtasiye malzemesi...Yiyeceklerini yöredeki bir süpermarketten alabilirdi.Evde yeterli mutfak malzemesi vardı nasıl olsa.

Bu arada kafasının içi Guy French'le yaptığı konuşmayla meşguldü.Adamın dili asit gibi eriticiydi.İnsanlar onu bu özelliğiyle tanıyorlardı zaten.Üstelik inanılmayacak kadar sakin biriydi.Gözlerini insanın yüzüne çevirerek sözcüklerin üzerine basa basa konuşuyordu.Aslında,konuşurken bir mantık şaheseri ortaya koyuyordu.

Karakterler duygudan yoksun.Duygusal derinlikleri yok.Cansız bir nesne gibi sayfalar boyunca okurda en ufak bir heyecan bile uyandırmadan dolaşır duruyorlardı.Campion elini alnına götürdü.Bu sözler doğrudu.Bunu biliyordu da üstelik,ama nedense kendisine bile itiraf edemiyordu.Koltuğa çökercesine oturdu.Yorgundu.Şu Lynsey'yi nasıl değiştireceğini ona nasıl bir heyecan katacağını bilemiyordu.

Guy romanın kahramanının on altı yaşında oluşundan hareket etmişti.Gerçekten de o çağlarda on altı yaşında bir kız yetişkin sayılıyordu.O yaşta evleniyor,aşık oluyor,çocuk çocuğa karışıyorlardı.Madam Lynsey,Kral Henry'nin emriyle hayatında görmediği bir adamla evlendirilmek isteniyordu.Üstelik,tarihsel kayıtlara bakılırsa kuzenine aşıkta.

"Bu durumda en azından Francis'i görmeye çalışması gerekmez mi?" demişti Guy."Düşün!On altı yaşında genç ve güzel bir kız.Duygu yüklü,sevmek ve sevilmek istiyor.Üstelik Kral kadınlara karşı çok kötü davranan biri.Bu durumda öfkeye kapılması,tanımadığı bir adamla evlenmeyi reddetmesi gerekmez mi?Sevdiği adama ulaşmaya çalışmaz mı?"

Haklıydı.Campion yarattığı kahramana hayat verememişti.Daha doğrusu Lynsey'yi kafasının içinde gerçekçi bir biçimde kurgulamayı başaramamış,onun içinde bulunduğu durumda neler hissedebileceğini kendi kendisiyle tartışmamıştı.

Buna rağmen Guy'a öfkeyle karşı çıkmıştı.Yayıncının istekleri doğrultusunda kitap yazamayacağını,yazdıklarının kelimesini bile değiştirmeyeceğini pek de kibar olmayan bir üslupla söylemişti.

Guy hiç kımıldamadan durup dikkatle onun yüzünü incelemiş,gri gözleri yavaş yavaş koyulaşmıştı.

Genç kadın bir an onun yerinden kalkacağını ve yaklaşır,omuzlarından tutarak sarsacağını sanmıştı.Öyle kötü bakıyordu ki.Çok uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı Guy French.Ama bir şey yapmamış,öfkesini denetlemeyi başarmıştı.

"Çok garip,"diye mırıldanmıştı sadece."Beni şaşırtıyorsun.Bu kadar korkacak ne var anlamıyorum."

"Korkmuyorum,"diyerek karşılık vermişti genç kadın."Ben hiçbir şeyden korkmam."Kitabı yeniden yazmaya karar vermişti.Çünkü genç adamın haklı olduğunu anında hissetmişti.

Evet,o kitabı yeniden yazmak zorundaydı.Ama kendi tarzında.Ve en önemlisi,bir sekreter istemiyordu.

İşte yine sınırları bozulmuştu.Saatine bir göz attı.Yola çıkmadan bir saat kadar uyuyabilse çok iyi olacaktı.

Doğruca yatak odasına gidip perdeleri kapadı.

Evi oldukça mütevazı döşenmişti.Seçtiği eşyaların kullanışlı olmasına özen gösterirdi.Hemen hepsi mat renkler taşıyordu.

Elbisesini çıkarıp ince bir rob giydi ve yatağına uzandı.Yorgundu,ama bir türlü uyuyamıyordu.Kafasının içi bir sürü düşünceyle doluydu.

Guy French uzun boylu,yakışıklı bir adamdı.Kadınların hayran olacakları bir tipti.Kendisi için geçerli değildi bu.Hayır,böyle bir adama asla hayran olamazdı.Ne kadar yakışıklı olursa olsun fark etmezdi.

Lucy...Ne zamandır tanıyordu onu.Yatılı okulda birlikteydiler.Okul üniformaları içinde iki küçük bakımlı kız çocuğu.Birlikte ağlayıp birlikte gülerlerdi.

Çok uzun süredir arkadaşlıklar.Okuldan sonra ilişkileri kopmamıştı.Çevreleri farklıydı kuşkusuz.Lucy artık kocasının çevresiyle birlikteydi.Campion bu insanlardan hoşlandığını söyleyemezdi.Ama yine de arkadaşını onlardan ayrı düşünüyordu.Lucy'yle ortak pek çok özellikleri vardı.

Lucy kocasına ondan söz ediyor muydu acaba?Olabilirdi.Howard insanlarda güven uyandıran biriydi.Lucy böyle bir evlilik yaptığı için çok şanslıydı.Kendisini uzun süre evliliğe hazırlamış ve sonra uygun birini bulup evlenmişti.Kendisi gibi ilk karşılaştığı adama fiziksel bir yakınlık duyarak hayatını çıkmaza sokmamıştı.

Şimdi ne kadar garip geliyordu bütün o olan bitenler.Şimdi buz gibi olan kalbi o zaman nasıl da erimişti.Aya doğru uçmak gibi bir şeydi bu.

Bir zamanlar,çok önceleri,her şey çok farklıydı.Kendisi de farklıydı.

O zamanlar bir erkeğin vücuduna dokunması ona büyük bir heyecan vermişti.Onun sadece sesini duymak bile aynı etkiyi yaratıyordu.

Derin bir iç çekti ve gözlerini açtı.Geçmiş çok uzaklardaydı artık.Ulaşılamayacak kadar uzak...

Neden böyle olmuştu?Nedenini çok iyi biliyordu aslında.Uzun süre geçmişti,ama nedense birden Guy French'in ses tonunda ve bakışlarında o şeyi bulur gibi olmuştu.Bir zamanlar kendisini heyecandan ürperten o garip duyguyu...Yıllar önce kızgın demirle dağlayarak yok ettiğini sandığı o duygu bir başka biçimde canlanıvermişti sanki.Dehşet verici bir şeydi bu.Anında paniğe kapılmıştı.Guy kim bilir neler düşünmüştü?Ne düşünmüş olursa olsun,gerçeği hiçbir zaman bilemeyecekti.Hiçbir zaman...

Gerçek!Ne kadar garip bir sözcük.İnsanda melodramatik çağrışımlar uyandırıyor.Gerçek neydi?

Tekrar gözlerini kapadı ve zihnini kitabı üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştı.Lynsey...Onu nasıl anlatmalıydı?Hayır,yapamayacaktı.Guy'un o güzel,esmer yüzü ikide bir gözlerinin önüne gelip duruyordu.Hemen sonra bir başka erkeğin yüzü...Yine esmer,hoş görünüşlü,ilk anda insana güven veren,ama daha genç ve çok daha zayıf kişilikli birinin yüzüydü bu.

Craig'le tanıştığında on dokuz yaşındaydı.Daha çocuktü.Zengin ailesi ona her türlü yardımı yapıyordu,ama ne yazık ki yılın büyük bir bölümünü yurt dışında geçiren anne ve babasıyla birlikte olamıyordu.Okullar tatile girmişti.Canı çok sıkılıyordu.O uzun ve sıcak yazı Oxford'da geçirmek tam bir kabustu.İşte tam o sırada ailesinden bir mektup almıştı.Yaz tatilini geçirmeye,Güney Fransa'ya çağırıyorlardı onu.

Hemen yola çıkmıştı.Değişik yerler göreceği için seviniyordu.Craig'le de orada tanışmıştı.

Babasını görmek için onlara gelmişti.Konu neydi,şimdi hatırlamıyordu.O sırada evde kimse yoktu.Kendisi de bahçede güneş banyosu yapıyordu.Genç adamın bakışlarındaki hayranlık ifadesi

gözünden kaçmamıştı.Sıradan şeyler konuşmuşlardı.Genç kız ona içki ikram etmişti.

İlk içkiyi ikincisi izlemiş ve sonunda Craig bütün bir öğleden sonrasını onunla geçirmişti.

Bir tür tedirginlik duyduğunu çok iyi hatırlıyordu.Campion kapıldığı duygunun nasıl bir şey olduğunu anlayamamıştı.

Genç adam ona dışarı çıkmayı teklif etmişti.Eve yakın bir yerde bir tenis kulübü vardı.Çevredeki gençlerin sık sık gittikleri bir yerdi burası.İçinde oldukça geniş bir de dans salonu vardı.Genç kız onunla çıkmakta hiçbir sakınca görmemişti.Anne babası yeni arkadaşlar edinmesi için onu hep teşvik etmişlerdi.Aslında çok yalnız bir kızdı.Lucy'den başka yakın arkadaşı yok gibiydi.

Craig'i hiç tanııyordu.Nasıl biri olduğunu daha sonra öğrenecekti.Babasının bir alkolik olduğunu,annesinin beş çocuğunu büyütmek için ne kadar fedakarlıklara katlandığını...Craig parasızlıktan ötürü üniversiteye devam edememişti.Babası Champion'a defalarca bu ilişkiyi kesmesini,aksi halde Craig'in başına dert olacağını söylemişti.Ama dinleyen kimdi?Campion ona şık olduğunu sanıyordu.

Aşık mıydı gerçekten,yoksa ona mı öyle geliyordu?Yüzünü acıyla buruşturdu.Keşke o zaman babasını dinleseydi.Ama bu mümkün değildi.Craig'e çok şiddetli bir duyguyla bağlanmıştı.Onun da kendisine aşık olduğunu sanıyordu.Genç adamın kendisine değil de ailesinin servetine aşık olduğunu nereden bilebilirdi?

İlişkileri yaz boyunca gelişmişti.Craig durumun farkındaydı.Onu nasıl etkilediğini biliyor,ona sahip olmak için gerekli ortamı yavaş yavaş hazırlıyordu.

İlk kez bir ormanda,küçük bir korulukta sevişmişlerdi.Issız bir yerdi.Her zamanki gibi pikniğe çıkmışlardı.Craig bu sefer yanına çok güzel yumuşak ve kalın bir battaniye almıştı.Üstelik yepyeni...Onu satın alacak parayı nereden bulmuş olabileceğini daha sonra çok düşünmüştü Champion.Çünkü o sıralarda ne parası ne de işi vardı genç adamın.

Saatlerce sevişmişlerdi.Campion genç adamın aşk ve heyecan dolu olduğunu düşünüyordu.Kendisi de öyleydi.Her şey çok doğal,kusursuz gibiydi.Fakat bir ara genç adamın hareketleri çok sertleşmişti ve genç kız bundan hiç hoşlanmamıştı.Craig sabırsız bir tavırla ona bir an önce sahip olmak istiyordu.Bu tavırda sevgiden eser yoktu.Bunu Champion çok sonra anlayacaktı.Ama o sırada anlamasına imkan yoktu.Sadece bir tür hoşnutsuzluk duymuş,ona karşı biraz yabancılaşmıştı.Bir tür düş kırıklığıydı bu.Ama üzerinde fazla durmamıştı.Okuldaki kızlar,ilk kez olduğunda fazla zevk alınmadığını söylerlerdi hep.

Evlenmekten ilk söz eden Craig olmuştu."Ya hamileysen," demişti."Ne yaparız?"O zamana kadar genç kızın aklına bile gelmemişti böyle bir şey.Hamile kalmaktan falan korkmamıştı.Onun için önemli olan aşktı.Birbirlerini seviyorlardı.O zanaba kadarki sürekli yalnızlığından ve bunun getirdiği mutsuzluk duygusundan yeni yeni kurtulmaya başlamıştı.Craig için her şeyi yapabiliirdi.

Yaptı da.Evlendi onunla.Sessizce ve gizlice evlendiler.Bu evlilik,ormandaki sevişmeden tam bir ay sonra,anne ve babası kısa bir gezideyken gerçekleşmişti.

Campion uzandığı yerden doğruldu.Yine boğazı kurumuştü.Zorlukla yutkundü.O korkunç günü hatırladıkça fena oluyordu.Bütün dünyası yıkılmıştı sanki.

Yeni evliler Champion'un anne ve babasının geziden dönmesini bekliyorlardı.Craig sakın görünüyordu,ama aslında huzursuzdu.

O sahneyi hayatının sonuna kadar unutamayacaktı.Babası çok açık ve soğuk bir tavırla Craig'e tek kuruş bile vermeyeceğini ve onlara maddi bakımdan destek olmayacağını söylemişti.Craig'in

dehşete kapıldığını yeniden görür gibi oldu genç kadın.

Durum anlaşılmayacak gibi değildi.Kendisine aşık sandığı adam gözünün önünde garip bir değişim geçiriyordu adeta.Onu seven Craig gitmiş,yerine bir kızla babasının parası için evlenen bir sahtekar gelmişti.

Yine de umudunu kaybetmemişti.Dışarı çıktıklarında ona sokulmuş,parasının önemli olmadığını,birlikte her şeye rağmen mutlu olabileceklerini söylemişti.

Bunun üzerine Craig yüzünde buz gibi bir ifadeyle ona dönmüş ve aynen şöyle demişti;"Tepemi attırma benim.Ailen zengin olmasaydı seninle evlenir miydin sanıyorsun?"

"Ama...ama beni sevdiğini söylemiştin."

"Elbette söyleyecektim,ne sandın.İnandın,değil mi?Aptal,küçük fahişe.Merak etme baban eninde sonunda yola gelir.Gelmezse de fark etmez.Bütün kasaba Mr.Robert'ın kızını nasıl yatağa attığımı öğrenmiş olur sadece."

Dudaklarından acı bir çığlık kopmuştu.İnanamıyordu.Sevdiği adamın yüzünde beliren o sadist ifade dehşet vericiydi.

Craig onu orada yapayalnız bırakarak yürüyüp gitmişti.İyice uzaklaşmadan dönmüş,"Hamile olduğuna eminim," diye bağırmıştı."Seni gebe bıraktım."

Daha başka,aşağılayıcı şeyler de söylemişti.Campion orada toprağın üzerinde oturup saatlerce ağlamıştı.Kafasının içinde bir şeyler dağılmıştı sanki.Bütün bu olup bitenleri kendisi bile açıklayamıyordu.

Evlilikleri geçersiz sayılmıştı.Bunun nasıl olduğunu bilemiyordu.Her şeyi babası ayarlamıştı.Champion o sıralarda kendisini bir buz parçası gibi hissetmişti.Hiçbir şey düşünemiyor,kimseyle konuşmak istemiyordu.

Oxford'a döndüğünde bambaşka bir kişiydi artık.Lucy bu durumu fark etmişti.Israrla Güney Fransa'da olanları öğrenmek istemiş ve Champion sonunda dayanamayıp ona her şeyi anlatmıştı.Son kez ağlamıştı o gün.Şok zamanla geçmişti,fakat hasar kalıcıydı.Ne zaman bir erkek ona yaklaşırsa buz kesiliyordu.Zamanla herkes onun frijid olduğunu düşünmeye başladı.Umrunda bile değildi.Bundan sonra hiçbir erkeğe duygusal ve fiziksel bakımdan bağlanamayacağını anlamıştı.

Craig onun güvenini kırmıştı.Hakarete uğramış ve cinsel bir nesne olarak görülmüştü.Buna tepki olarak cinselliği unutmuş,tamamen bilincinin derinliklerine gömmüştü.Onunla ormanda seviştiği günü ne zaman hatırlasa buz gibi bir ter kaplıyordu her yanını.Bu olay hayatının en büyük kabusu olmuştu.

Bir süre sonra anne ve babası Beyrut yakınlarında bir silahlı çatışma sırasında öldüler.Hayatta yapayalnız kalan Champion onlardan kalan evi sattı ve küçük bir apartman dairesine yerleşti.

Zengindi.Buna ve güzelliğine rağmen hiçbir erkek ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Lucy bu durumu düzeltmek için yıllarca uğraşmıştı.Ona güzel,çekici elbiseler almaya,değiştirmeye,erkeklerle tanıştırmaya çalışıyordu.Fakat Champion hepsini reddediyordu.Arkadaşıyla zaman zaman bu konuyu tartışıyordu.Mesele çok basitti aslında.Yetenekleri ve cazibesi ne olursa olsun,hayatında bir erkek istemiyordu.Ayrıca onun gibi soğuk bir kadına hangi erkek sempati duyabilirdi ki?



Üstelik parası da vardı.Craig onu değil,sadece parasını istediğini açık açık söylememiş miydi?Üstelik Champion onunla sevişmiş ve o arada kusursuz bir aşk yaşadığını düşünmüştü.Bu kadar büyük bir yanılığa düşebilmişse eğer,aynı şeyin başka erkeklerle olmayacağını nasıl söyleyebilirdi?Ayrıca onlardan hoşlanmıyordu.Hepsinde Craig'den bir parça vardı kesinlikle.

Bu olaydan sonra ailesi Champion'a çok anlayışlı davranmışlardı.Ne annesi ne de babası bütün bu olup bitenlerden söz etmemişlerdi.Olay unutulmuştu sanki.Onu ne eleştirmişler ne de suçlamışlardı.Tam aksine ona ulaşmaya,onunla eskisi gibi dost olmaya çalışmışlardı.Ama genç kadın buna asla yanaşmamıştı.İnsanlarla arasında derin ve aşılması imkansız bir uçurum vardı artık.

Lynsey'nin karakterini nasıl canlandıracağını düşünürken bütün bunları hatırlaması çok garipti aslında.

Yine de açıklanabilirdi.Lynsey'nin kuzenine duyduğu aşk,kendisinin Craig'e duyduğu aşka ister istemez benzeyecekti.Yazar bir duyguyu tanımlarken genellikle kendi duygularından yola çıkardı.Oysa onun duyguları,böyle bir çağrışıma uygun değildi,olmamıştı.

Guy French'in o sabah söylediği son sözleri hatırladı.

"Bir manastıra kapansan iyi edersin,Campion.Rahibe hayatı sana çok yakışır."

Onun ne kadar acımasız bir adam olduğunu daha ilk bakışta anlamıştı zaten.Mesleğinin zirvesindeydi.Başın ondan yayın dünyasının parlak çocuğu olarak söz ediyordu.Ama bu durum ona her istediğini yapma hakkı vermezdi ki.

Guy French'in gözünde önemsiz biri olduğu kuşkusuzdu.Üstelik fiziksel bakımdan da genç adamın onu hiç çekici bulmadığı belliydi.Ayrırlırlarken elini bile sıkmamıştı.Campion'ın cinsellikten nasibini almamış biri olduğunu fark etmişti.

Ama hayatta sadece cinsellik yoktu ki.Yaptığı iş ona büyük bir zevk vermişti hep.Ta ki Guy French'le karşılaşınca kadar.Bir başkasının,yazdığı kitaplara dilediği gibi müdahale edebileceği düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Yerinden kalkıp pencereye yaklaştı.Bir sürü insanın yaşadığı bu koca apartmanı hiçbir zaman benimsememişti.Küçükken Lucy'yle hayal kurarlardı.Müstakil evlerde oturacakları büyüyünce.Bahçesinde hep taze çiçekler olacaktı.Taze çiçekler.Onları en son anne ve babasının cenaze töreninde görmüştü.

Ceketini ve arabasının anahtarlarını alıp çıktı.Biraz alışveriş etmeliydi.Pembroke oldukça uzaktı.Sabah erkenden yola çıkması gerekiyordu.

...::Bölüm 2::...

İnsanın bu kadar uzun bir yolculuğa tek başına çıkması tam bir delilikti.Sabahtan beri yollardaydı.Hava gittikçe kararıyordu.

Londra'dakinden çok daha koyu bir gece karanlığı çevreye adeta bir sis tabakası gibi çökmekteydi.Arabanın içi sıcaktı,ama dışarının nasıl olduğunu tahmin etmek zor değildi.Hava ıslak ve serin olmalıydı.Kasım ayının sonuydu.

Aklı arada bir Guy French'e takılıyordu.Onun sessizce ortalıktan kaybolduğunu anlayınca kim bilir nasıl öfkelenecekti.Ona istediği her şeyi yaptıracağını sanıyordu, değil mi?İşte bunda çok yanılmıştı.Kendi kendine gülümsedi.

Yol bir noktadan sonra pek çok kavşakla kesiliyordu.Uyarı yazıları Galce yazıldığı için,bütün yer

isimlerinin her iki dilde belirtildiđi haritasına bakmak için duruyordu.

Pembroke bu mevsimde ıssız olmalıydı.Helena'yla en son geldiklerinde mevsim yazdı.Kıyı boyunca uzanan dar bir yol hatırlıyordu.Sonra,göz alabildiğine uzanan lacivert bir deniz.



Ev oldukça ıssız bir yerdeydi.En yakın köye bile birkaç kilometre mesafedeydi.Burası Helena'ya çok uzak bir akrabasından kalmıştı.Ailede Galli kanı taşıyan pek çok kişi vardı muhakkak.

Galler Prenslığı ülkenin en önemli bölgelerinden biriydi.İngiltere'ye hükmeden kral ve kraliçeler bu verimli bölgeye büyük önem verirlerdi.Bu nedenle bölge tarihsel bakımdan da çok

önemliydi.Örneğin,Elizabeth Çağı'nın meşhur şair ve askeri Sir Philip Sidney,diğer pek çokları gibi Pembroke'ta yaşamıştı.O çağda buraya pek çok insan gönderilmişti.Bazıları ödüllendirilmek,bazıları da cezalandırılmak için.

Hayal gücü hızla çalışmaya başlamıştı.O çağda yine bu bölgede yaşayan biri olabilirdi pekala.Elizabeth Çağı'nda Galler'da yaşayan bir genç kız.Lynsey gibi bir kız.

Torpedo gözüne uzanıp,yanından hiç ayırmadığı küçük teybini çıkardı.Aleti çalıştırarak o anda düşündüklerini kaydetmeye başladı.

Teybi kapattığında,insanın içinde bulunduğu ortamın hayal gücünü nasıl etkilediğini düşündü.Böyle bir yerde aşık bir genç kızın duygularını hissedebilmesi belki daha kolay olacaktı.Gaza biraz daha bastı.Gideceği yere iyice yaklaşmıştı artık.Arabanın içindeki saat sabahın birini gösteriyordu.Fakat yorgun değildi.En azından zihinsel olarak.Yazı makinesinin başına otursa hemen çalışmaya başlayabilirdi.Kitabın bazı bölümlerini baştan sona değiştirmesi gerekiyordu.Ve tabii ki kitabının bütününe yeni bir özellik katmak zorundaydı.

Guy'un sözlerini hatırladı yine.Kitapta çok önemli bir özelliğin eksik olduğunu söylemişti.Bu adam ne zaman aklına gelse asabı bozuluyordu.Kitaba bu çok önemli özelliği kazandırabilmesi için ne yapması gerekiyordu acaba?Bir kadın kahramanın duyguları nasıl yansıtılabilirdi?Sonra heyecanları...

Öyle dalmıştı ki az kalsın eve sapan yolu görmeden dümdüz gidecekti.Son anda frene basıp yola girdi.Artık iyice sıkıntı vermeye başlayan emniyet kemerini çözdü."Bu çukurlar da nereden çıktı,"diye söylendi kendi kendine.Son gelişinde dümdüz olan yolun üzerinde şimdi içi su dolu çukurlar vardı.

Helena,Yunanistan'daydı.Bu yüzden evin anahtarlarını,Helena'nın katını haftada bir temizlemeye gelen Mabel'den almıştı.Kadıncağız onu yıllardır tanıyordu.Anahtarları seve seve vermiş,bu mevsimde o evin tamamen ıssız olduğunu hatırlatmayı da unutmamıştı.Evin özellikle kışları yaşanmaya uygun olmadığını söylemişti.

Campion'un aradığı ıssızlıktan başka bir şey değildi ki.Kafasını toparlamaya,iyi çalışabilmek için uygun bir başlangıç yapmaya ihtiyacı vardı.Ayrıca çok uzun süre kalmaya da niyeti yoktu.Christmas'a bir hafta kala turneye katılmak için Londra'ya dönmek zorundaydı.Belki de Christmas'ı Lucy ve Howard'la birlikte geçirirdi.Aslında bunu kendisi de istiyordu.Rahat ve neşeli insanlardı.

Arabanın farları evi aydınlattığında içi rahatladı.Gaza basmaktan ayağı ağrımaya başlamıştı.İşte şimdi kendisini yorgun hissediyordu.Önce sıcak bir banyo yapmalıydı.Sonra da doğruca yatağa.Yoksa banyo işini yarına mı erteleseydi?Hatırladığı kadarıyla,evin ısıtma sistemi çok geç çalışıyordu.Bu havada ılık suyla yıkanmak tam bir felaket olurdu.

Eşyalarını yarın yerleştirmeliydi.Bu işle uğraşamayacak kadar yorgundu.

Arabayı park edince derin bir soluk aldı.Nihayet gelmişti.Sabahtan beri yollardaydı.Farları söndürünce ortalığı koyu bir karanlık kapladı.Ne kadar derin bir sessizlik vardı.Kapıyı açıp serin geceye çıktı.Bagajdan çantasını aldı.Kapıları kilitleyip eve doğru yürüdü.

Kapıyı kolayca açtı.Kilit sanki yeni yağlanmış gibiydi.Fakat kapı gıcırdamaya devam ediyordu.Helena bu sese çok gülerdi.Kendi kendine gülümsedi.Ev çok eskiydi aslında.Bir zamanlar bir çiftlik evi olarak kullanılmıştı herhalde.Helena'nın büyük babası bu evde yaşamıştı.Helena'ya da miras yoluyla büyük halasından kalmıştı.Bu insanların hiç biri hayatta değildi şimdi.

Mutfağın zemini taş kaplıydı.Belki bu yüzden,içerisi çok soğuktu.Campion titredi.Elektrik

düğmesine uzandı.O anda düğmenin mutfağın öteki duvarında olduğunu hatırladı.Evin elektronik donanımı daha önce bir kaç kez değiştirildiği için böyle gariplikler vardı.Eşyalara çarpmamaya çalışarak el yordamıyla ilerledi.Karşı duvarın üzerinde elini gezdirerek düğmeyi aradı.

Nihayet buldu.Aslında kapının giriş kısmına bir lamba yerleştirilebilirdi.'Ah şu Helena,' diye geçirdi içinden.Böyle şeylere hiç aldırılmazdı.

Düğmeyi çevirdi ve birden içerisi çok parlak bir ışıkla aydınlandı.Campion arkasına döndüğünde donakaldı.

"Çok uzun sürdü.Seni birkaç saat önce bekliyordum."

iyi ki doğdun cerencim!

Bu sakın,hafif alaycı erkek sesi genç kadını daha da kötü etkiledi.Gözlerine inanamıyordu.Guy French!Buraya nasıl gelmişti bu adam?İmkansız bir şeydi.Bir an hayal gördüğünü düşündü.Gözlerini yumup tekrar açtı.Hala oradaydı.Guy French karşısında duruyordu.

Daha dün sabah görmüştü onu.Üzerinde koyu renk bir takım elbise,beyaz gömlek ve ipek bir kravar vardı.Oysa şimdi kılığı çok değişikti.Bu hali insanı serseme çeviriyordu.Üzerinde kot pantolon ve beyaz bir kazak vardı.Kazağın üzerinde lacivert bir anorak.Hayal olması mümkün değildi.Bakışları ve alaycı tebessümü o kadar canlıydı ki.Arkaya doğru yaylandırdığı sandalyenin üzeinde oturuyordu.Bacaklarını önündeki masaya uzatmıştı.

"Guy!"

Başlangıçtaki panik yerini derin bir şaşkınlığa ve giderek öfkeye bıraktı.Buna nasıl cesaret edebilirdi?Bu evde ne işi vardı bu adamın?Üstelik,gülüyordu.

"Espri anlayışını tartışmaya hiç niyetim yok," dedi."Ayrıca bu yaptığın bana hiç de komik gelmiyor.Bir an durdu.Genç adam hala alaycı bir tavırla gülümsüyordu."Buraya ne için geldiğini bilemiyorum," diye devam etti genç kadın."Bu durumda geri dönmekten başka alternatifim yok."

"Acele etme."

Genç kadın hızlı adımlarla kapıya doğru gitti,yere bıraktığı çantasını aldı.Guy ani bir hareketle oturduğu yerden kalkıp ona yaklaştı.Güçlü eliyle genç kadının bileğini kavradı.Çok güçlü biri olduğu kuşkusuzdu.Bir an göz göze geldiler.'Güç denemesine girmemeliyim,' diye içinden geçirdi genç kadın.Bu durumda hiç şansı olmayacaktı.

Bir iki adım geriledi.Genç adam ona iyice yaklaşmış elleriyle yavaşça omzunu kavramıştı.

Bu küçük dokunuş genç kadının bütün vücudunun gerilmesine yetti.Dudaklarının titrediğini fark etti.

"Bırak beni," diye söylendi öfkeyle.

Göz gözeydiler.Zaman durmuştu sanki.Campion genç adamın bir şeyler söylemeye hazırlandığını fark etti.Alaycı,sinirlerini alt üst eden bir şey söyleyecekti kesinlikle.Ama öyle olmadı.Guy yavaşça ellerini çekti ve ondan biraz uzaklaştı.

"Şaka yapmıyorum," dedi sakın bir sesle."Tam tersine,buraya gelirken çok ciddi şeyler vardı kafamda.Ne yaparsan yap,bunları seninle tartışmaktan vazgeçecek değilim.Kitapla ilgili olarak sana söyleyeceklerim var.Kısa süre içinde bitirmek zorunda olduğumu biliyorum.Bunun için yardıma ihtiyacın var.Buraya kaçıp

gelmenin sana yararı olacağını hiç sanmıyorum."

"Ben buraya kaçıp gelmedim."

"Neden geldiğini sorabilir miyim?"

"Bilmek istiyorsan,söyleyeyim.Çalışmak için buradayım."

"Öyle mi?Çok ani bir karar.Dün sabah aklında buralara gelmek gibi bir fikir yoktu."

"Günümüzde insanlar hızla fikir değiştiriyorlar,Guy.Bunu biliyorsun sanırım.Üstelik birbirlerini sorguya da çekmiyorlar.Sana buraya çalışmak için geldiğimi söyledim.Peki sen niçin geldin?"

"Senin için,tabii.Senin menajerin olarak durumunla ilgilenmek zorundaydım.Bu durumda benim geliş sebebim seninkinden daha mantıklı oluyor.Kaçmakla bir şeyi çözemezsin."

Suçlayıcı bir tavırla söylemişti bu sözleri.Campion sakın olmak için büyük bir çaba harcıyordu.

"Kimseden ve hiçbir şeyden kaçmadım," dedi soğukkanlı bir tavırla."Buraya çalışmak için geldim.Biraz yalnız kalmaya,düşünerek çalışmaya ihtiyacım vardı."Yazı makinesini gösterdi."Bak...bunu da yanımda getirdim.Yolda bile çalıştım.Küçük bir teyp kullanarak.Şimdi onları yazıya dökmem gerekiyor."

"Hımmm...Yazdığın bazı bölümleri tartışmak zorundayız,biliyorsun..."

Campion yüzünü astı.

"Bu yüzden burada olduğumu anlamışsındır,umarım."

"Seni anladığımı söyleyemem,diye mırıldandı genç kadın."Buraya geleceğimi nasıl öğrendin?"

"Çok basit.Mabel söyledi."

"Mabel mı?"

"Evet.Helena'da kalan bazı yazıları almak için evine uğramıştım.Mabel bu evin anahtarlarını sana verdiğini söyledi.Bereket yanında yedek anahtar varmış."

"Ve aniden buraya gelmeye karar verdin,öyle mi?Peki ama neden?"

"Geçen sabah sana söylediklerimi hatırlıyorsun,değil mi?"

Hatırlıyor muydu?Evet,hepsini hatırlıyordu.

"Elbette," diye karşılık verdi Campion.Genç adamın yüzündeki o garip tebessüm asabını bozmaya başlamıştı.Sadece alaycı değil,aynı zamanda anlayışlı olmaya çalışan birinin tebessümüydü bu.

"O halde,yayıncıya kitabın tam zamanında masasının üzerinde olacağına dair söz verdiğimi de hatırlıyor olmalısın."

"Evet," diyerek başını salladı genç kadın.

Aslında sadece bunları değil,daha fazlasını da hatırlıyordu.Ama bu düşündüklerini ve hatırladıklarını ona söylemesi imkansızdı.Guy'ın yayıncıya verdiği sözü söylemesinden sonra sekreter meselesini tartışmışlardı.

"Kitabı zamanında yetiştirebilmen için mutlaka bir sekreterle birlikte çalışman gerektiğini söylemiştim,"

dedi genç adam.

Campion öfkeyle yumruklarını sıktı.

"Ben de sana sekreter falan istemediğimi açık seçik söylemişim.Bu şekilde çalışmam.Çalışma anlayışıma aykırı.Ayrıca bu kitaba son şeklini verirken yardımcıya ihtiyacım olacağını da hiç sanmıyorum."

"Yanıyorsun," dedi genç adam,sakin bir tavırla."Sekretere ihtiyacın var.Hem de çok.Ama aslında aklına ilk gelen sekreter tipi senin için uygun olmayabilir.Sıradan bir sekreter istememen çok doğal."

Bu sözleri söylerken ona iyice yaklaşmıştı.Az önceki küçük dokunuşun dehşetini hatırlayan genç kadın bir adım geriledi.Guy'ın keskin bakışları bu küçük hareketi kaçırmadı.Bu seferki tebessüm öncekilerden çok farklıydı.

"Sana bir şey sormak istiyorum,Campion.Romanlarını yazarken kadın kahramanlara kendinden bir şeyler katıyor musun?Ya da,kendini onların yerine koyduğun oluyor mu hiç?"

Genç kadın bu soru üzerine kıpkırmızı olduğunu hissetti.Bütün soruların en can alıcı noktası buydu ve hiç beklemediği bir anda karşılaşmıştı.

"Hayır," dedi sert bir baş hareketiyle."Asla böyle bir şey düşünmedim.Neden sordun?"

"Aslında sormamalıydım," diye mırıldandı genç adam.Saatine bir göz attı."İkiyi geçiyor," dedi."Çok geç olmuş.İkimiz de yorgunuz.Bu meseleyi sabahleyin konuşsak daha iyi olur.Ben küçük yatak odasını aldım,büyüğünü de sana bıraktım.Kadınlar daima geniş yatak odalarını tercih ederler."

"Ne!Yoksa burada kalmayı mı düşünüyorsun?Hayır,bunu yapamazsın."

Genç adam kaşlarını kaldırarak hayretle baktı ona."Elbette burada kalacağım," dedi."Bu saatte nereye gidebilirim."

"Burada kalamazsın."

"Neden ama?"

Campion bir an düşündü.Kendisini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu."Pekala," dedi, "Eğer istiyorsan kalırsın.Ama ben seninle birlikte kalamam."

Kapıya doğru yürüdü.Fakat genç adam hemen önüne geçip yolunu kesti.Campion titriyordu.Guy'ım yüzünde ise hayret dolu bir ifade vardı.

"Bir noktayı açıklığa kavuşturalım,Campion.Kitabının tam zamanında yayıncıya ulaşması konusunda söz verdim.Bu hem kişisel hem de hem de profesyonel bir söz.Benim için önemli olan o lanet olasıca kitabının zamanında bitirilmesinden ibaret.Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?"

Bakışları genç kadının alnına takılmıştı.O anda Champion alnının ince bir ter tabakasıyla kaplanmış olduğunu hissetti.Felç olmuş gibiydi.Kımıldamadan genç adamın gözlerinin içine bakıyordu.

"Meseleyi olduğundan daha karmaşık hale getirmek,içine kadınca bir takım kaprisler katmak,ikimize de yarar sağlamaz,Campion.Ayrıca o kitapla başının dertte olduğunu gayet iyi biliyorum.Sana yardım etmekten başka amacım yok."

"Buraya kadar bu tür şeyleri dinlemek için gelmedim," dedi genç kadın,öfkeyle.

"Elbette.O lanet olasıca kitabı bitirmek için buraya geldin.Benim istediğim de bu.Kitap bitene kadar burada kalabiliriz."

"Sen...sen bana bunu yapamazsın."

"Sana bir şey yapmak istediğim yok.Eğer şu kapıdan çıkıp gidersen bu aramızdaki iş ilişkisinin sonu olur.Bu durumda o kitabı şömineye atıp yakabilirsin.Bunu istemediğini gayet iyi biliyorum.Neden anlayış göstermiyorsun?"

Yüzü bembeyaz olmuştu Champion'ın.Genç adamın tavrında öyle bir öfke vardı ki,ona birden Craig'i hatırlattı.Sanki birden onun gibi hakaret etmeye başlayacaktı.

Bu ıssız yere gerçekten de o kitabı bitirmek için gelmişti.Ve Guy bu iş bitene kadar onunla birlikte kalmaya kararlı görünüyordu.

İçinde bir şeyler hızla tükeniyordu sanki.Bu koşullarda evden çıkıp gitmek gurur kırıcı olacaktı.O kitabı bitirecekti.Yepyeni,kendisine de benzemeyen bir kadın kahraman yaratacaktı.Guy French denilen bu adama ne kadar yetenekli olduğunu kanıtlayacaktı.Bunu mutlaka başarmalıydı...mutlaka.Şiddetli bir baş dönmesi yüzünden sırtını kapıya yasladı.Eli alnına doğru gitti.

"Çok yorgunsun," dedi genç adam."Neden gidip yatmıyorsun?Kavgamıza sabah kaldığımız yerden devam edebiliriz."

Sesinde ona acıyormuş,merhamet duyuyormuş gibi bir ifade vardı.Hayır,buna tahammül etmek daha da zordu.

Ani bir kararla,genç adamın yüzüne bile bakmadan yerdeki çantasını aldı ve koridora çıkıp merdivenlere doğru yürüdü.

"Kabul et,Campion,buraya gelmen aslında bir kaçış.Bu da yardıma ihtiyacın olduğunu gösteriyor."

Merdivenleri çıkmakta olan genç kadın bu sözler üzerine durdu.Öfkeden titriyordu.

"Evet,kaçtığım doğru," dedi."Senden kaçtım!Senden ve hayatıma burnunu sokmandan nefret ediyorum."

Genç adam merdivenlerin dibinde durmuş,kollarını göğsünde kavuşturmuş,yüzünde sakin bir ifadeyle ona bakıyordu.Bu tepki onu hiç şaşırtmamış gibiydi.

"Yardıma ihtiyacım yok,Guy!" diye bağırdı genç kadın."Yardıma ihtiyaç duysam,aklıma gelebilecek son kişi sen olursun.En son kişi."

"Çok güzel.Seni gayet iyi anlıyorum,Campion.İster git ister kal.Ama burada kalacaksan unutmaman gereken bir şey olacak.O da..."

"Biliyorum...Haklısın,tek başıma bu kitabı bitirmem mümkün değil."Bir an düşündü,sonra derin bir soluk alarak,"Bir yere gitmiyorum," dedi."Burada kalacağım.Kalacağım ve senin hakaretlerine göğüs gereceğim.Göreceksin..."

Genç adamın yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade belirdi.Tuzağa mı düşmüştü acaba?Bu soru Champion'ın kafasından hızla geçti.Nasıl çalışacaklardı?Guy bu evde uzun zaman kalamazdı ki.Arakasına dönüp merdivenleri çıktı.Geniş yatak odasının bulunduğu yere doğru yürüdü.Bu adam tam bir büyük kent yaratıyordu.Işıklı sokaklar,kafeler,bir sürü insan;onun hayatını bütün bunlar oluştuyordu.Böyle ıssız bir yerde bir kaç gün kalmaya bile dayanamayacaktı.O gidince istediği gibi çalışabilirdi.Aylardır bu kitaptan başka bir şey düşünmemişti.

Bütün bunları başına saran Helena'dan başkası değildi.Bir menajere ihtiyacı vardı,tamam,ama böyle bir adamı nereden bulup çıkarmıştı.Küçük yatak odasının önünden öfkeli adımlarla geçti.Helena'nın bu işi ayarlarken iyi niyetli olduğunu biliyordu.Edebiyat dünyasının en tanınmış kişilerinden birini,arkadaşına yardımcı olmak için seçmişti.Öteden beri Champion'ın tam anlamıyla profesyonel bir yazar olmasını isterdi.Ama bu seçim hiç de uygun değildi.Campion bunun nedenini tam olarak bilemiyordu,sadece hissedebiliyordu.Guy French denilen bu adamda tüylerini diken diken eden çok rahatsız edici bir şeyler vardı.

Yine de böyle bir adamın onunla uzun süre ortaklığı sürdüremeyeceği açıktı.Kadınların kendisine hayran olmalarına alışmış biri olduğu apaçık ortadaydı.Ayrıca Helena bir keresinde,kadınların Guy French'le birlikte olmak için nasıl yarıştıklarını anlatmıştı.

Mabel'a aklından geçenleri açmakla büyük bir hata yapmıştı.Evde unuttuğu bir şeyi almak için anahtarlara ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdi pekala.Hiç gereği yokken kadıncağıza uzun uzun yalnız kalıp çalışmak istediğini anlatmıştı.

Evet,Guy French haklıydı.Kaçmıştı.Ama ondan kaçmıştı ve ısrarla bulmak istediği o sekreterden.Ama çalışmaktan kaçmamıştı.Hayır,böyle düşünüyorsa çok yanılıyordu.Çünkü çalışmayı seviyordu,kitaplar onun bütün hayatıydı.

Odaya hışımla dalıp kapıyı kapadı.Hemen gidip yatağın üzerine oturdu.Yorgundu,üstelik sinirleri alt üst olmuştu.Uyuyabilecek miydi acaba?Ayakkabılarını çıkarıp yatağın içine kıvrıldı.Birden merdivende ayak sesleri işiterek irkildi.Sesler yaklaştı,yaklaştı ve durdu.Kapıya hafifçe vurulduğunu işiten Champion yerinden fırlayıp ayakkabılarını giydi.

Genç adam karşılık beklemeden kapıyı açtı...

"Arabadan almak istediğin bir şey var mı?" diye sordu,dünyanın en doğal şeyini söylüyormuş gibi."Bütün eşyaların bu kadar değil herhalde.Banyo yapmak istersen sıcak su var."

Onun kendi eşyalarını taşımaktan bile aciz olduğunu düşünüyordu herhalde.Ne cesaretle odasına girebiliyordu?Üstelik sahte bir ilgi gösteriyordu.Genç kadın öfkeden tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.Sakinleşmek için derin bir soluk aldı.Bu adamın onu düşündüğü falan yoktu.Tek istediği onu kullanarak başarılı,iş yapabilecek bir kitap elde etmektir.Issız bir evde böyle bir adamla birlikte kalmaktan daha büyük bir felaket düşünemiyordu.

"Eşyalarımı kendim taşıyabilirim," dedi,dişlerinin arasından."Ayrıca banyo yapmak da istemiyorum.Tek istediğim uyumak."

Genç adam tek kaşını kaldırarak dikkatle baktı ona.Alaycı değildi.Daha çok merhamet duyuormuş gibi bir hali vardı.Bu adamın ona acımaya ne hakkı vardı?

Guy French yavaşça kapıyı çekip çıktı.Genç kadın yatağın üzerine çökercesine oturdu.Kalbi deli gibi çarpıyordu.Boğazına bir şeyler tıkanmıştı.Gözyaşlarını koyvermemek için dişlerini sıkıyordu.

Böyle bir adamın kendisine acıması korkunç bir şeydi.Yerinden kalkıp kapıya gitti.Kimseler görünmüyordu.Guy odasına çekilmiş olmalıydı.Banyo hemen yan taraftaydı.Sessizce içeri girdi.Çabuk çabuk üstündekileri çıkardı.Duşu açıp altına girdi.Sıcak su sinirlerini yatıştırıracaktı.Guy'ın odasından su sesi işitiliyor muydu acaba?

Odasına döndüğünde üşümüşü.Dişleri birbirine çarpıyordu.Saçlarını kalınca bir havluyla sardı.Hasta olabiliirdi.'Bir bu eksik,' diye geçirdi içinden.Aslında böyle bir yolculuğa çıkarken insan saçlarını kısa kestirmeliydi.Bu uzun buklelerini kurutmak çok zor olacaktı.Çantasından çıkardığı pijamayı üzerine geçirdi.Oldukça kalın bir pijamaydı bu.Sonra yatağa girdi.



Bir türlü uyuyamıyordu.Sanki kalbi bütün vücuduna sürekli adrenalin pompalıyordu.Gevşemesi çok zordu.Guy denilen o adamın yüzünden bu kadar sinirliydi.

Kitabındaki eksiklik nasıl giderilebilirdi?Kadın kahramanına hayat vermek,onu yaşayan gerçek biri haline getirmek zorundaydı.Kral Henry onu hiç tanımadığı biriyle evlendirmek istediği zaman,bir başkasına aşık olan o genç kızın kalbinde müthiş bir fırtına kopmuştu,kuşkusuz.İşte tam olarak anlayamadığı şey buydu.Kızcağız bu duyguları nasıl yaşamıştı?Kendisini onun yerine koyabiliyordu.Ama yine de onun hissetmiş olabileceklerine yabancıydı.

Sonunda uyuyabildi.Fakat karmakarışık rüyaların,hayallerin paramparça ettiği çok rahatsız bir uykuydu bu.Kahramanı Kral Henry'nin huzuruna çıkıyor ve kendisi için seçilen adamla evlenmek istemediğini söylüyordu.Bunun üzerine Kardinal Wolsey ağır adımlarla kıza yaklaşıyordu.Yüzünde acırmış gibi bir ifade vardı.

Lynsey tören salonundan çıkıyor,uzun koridorlar boyunca eteklerini tuta tuta koşuyordu.Koridorun iki yanı kardinaller ve din adamlarıyla doluydu.Zavallı kız bir an önce oradan kurtulmak için umutsuzca koşuyor,kristal avizeli,altın yıldızlı,gösterişli salonlardan geçiyor,mermer merdivenden aşağı iniyordu.

Kralın muhafızları peşine düşüyorlardı bu kez.Sonunda Lynsey bir labirenti andıran saraydan kurtuluyor,geniş bir bahçeye çıkıyordu.Bahçede kimseler görünmüyordu.Ağaçlıklı,ıssız yollarda sevgilisinin ismini haykırarak koşuyordu.Sonra geniş bir havuzun başına geliyordu.Orada sevgilisinin bir grup adamın arasında oturduğunu görüyordu.Ama nedense sevgilisinin yüzünü seçemiyordu.Onu daha yakından görmek için ayaklarının ucuna basa basa yaklaşıyordu.Sonra birden onun yüzünü görüyordu.Onun yüzünü gören Lynsey değil,Campion'ın ta kendisiydi.

Çırpınarak çığlık çığlığa uyandı.Odanın içi kapkaranlıktı.Ortalık inanamayacak kadar sessizdi.Londra'nın gece gündüz devam eden o trafik gürültüsüne alışkın kulakları sağır olmuş gibiydi.Üzerinde o dantelli saray elbiseleri değil sıradan bir pijama vardı.

Gördüğü yüz Guy French'in yüzüydü.Üst üste derin soluklar alarak sakinleşmeye çalıştı.Yarattığı kahramanlar daha önceleri de rüyasına girmişlerdi.Ama Guy French'in ne işi vardı orada?Havuzun başında oturuyor ve ağır ağır doğrularak yüzünü Campion'a doğru çeviriyordu.

Bütün bunları açıklamak çok zordu.On sekiz yaşında kafası karışık bir genç kız değildi ki.Yirmi altı yaşında olgun bir kadındı.Üstelik,üstelik...o adamı hiçbir bakımdan cazip bulmamıştı.Lynsey'nin kuzenine duyduğu aşkı böyle bir adamın varlığında canlandırması mümkün değildi.

Ondan hoşlanmıyordu,onu çekici bulmuyordu.Peki o?Guy kendisini çekici buluyor muydu?Yatağın içinde titremeye başladı.Bu garip düşünceler nereden geliyordu aklına?

Sakin olmalıydı.Her şeyin mantıklı bir açıklaması vardı.Bir kere kafasının içi çok karışık.Bu ıssız yerde hiç beklemediği bir anda onunla karşılaşmak sinirlerini altüst etmişti.Ayrıca kitabıyla çok meşguldü.Bütün bunlar bir araya gelerek saçma bir rüya görmesine yol açmıştı,o kadar.Korkulacak bir şey yoktu.

O adamla aynı çatı altında kalmak tek kelimeyle bir felaketti.Onu rahatsız ediyor ve asabını bozuyordu.Az önce gördüğü rüya da bunu kanıtlıyordu işte.

...:::BÖLÜM 3:::...

O korkunç rüyanın ardından Campion derin bir uykuya daldı.Kirpiklerini araladığında sabah olmuştu.Dışarda şiddetli bir yağmur yağıyordu.Sert bir rüzgar iri yağmur damlalarını pencereye savuruyordu.

Yatak odasının içi sıcaktı.Dışarıdaki hava ve odanın rahat sıcaklığı ona çocukluğunu hatırlattı.Yatağın içine biraz daha gömülüp gözlerini yumdu.

"Buraya çalışmak için geldiğini sanıyordum."

Bu kalın erkek sesi tam uyumak üzere olan genç kadının sinirlerini altüst etti.

Guy yatağın başında dikilmiş duruyordu.Elinde bir tepsi vardı.Taze kahve kokusu bütün odayı kaplamıştı.Tepsinin içinde peynirli,tereyağlı sandviçler de vardı.

"Üstüne giyecek bir şeyler bulmuşsundur umarım," dedi genç adam."Helena burayı sadece yazları kısa süreler için kullanır.Bu yüzden kalın giysi bulamayabilirim."

"Evin ne kadar sıcak olduğunu farketmiyor musun?" dedi Champion."Merkezi ısıtma mükemmel çalışıyor.Eğer memnun değilsen,neden Londra'ya dönmüyorsun?"

"Şunu unutma ki ısıtma sistemi sayemde çalışıyor.Sen gelmeden birkaç saat önce yakıt bulup sistemi çalıştırmış olmasaydım şu anda soğuktan titriyorduk."Bunları söyledikten sonra alay eder gibi güldü."Yoksa ısıtma sisteminin kendiliğinden çalıştığını mı sanıyordun?"

Campion başını cama doğru çevirdi.Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki dışarısını görmek mümkün değildi.Gerçekten de Guy önceden gelip sistemi çalıştırmış olmasaydı şimdi soğuktan titriyor olacaktı.O saatte tekrar dışarı çıkıp yakıt bulmak imkansızdı.

"Buraya gelmeni kimse istemedi," diye mırıldandı genç kadın.

"Öyle mi?Oysa dün gece yardım isteyen bir ses duyar gibi oldum."

Campion hafifçe kızardığını hissetti.Bozuntuya vermemeliydi.

"Duyduğun ses bana ait olamaz," dedi sert bir tavırla. "Senden yardım istemem mümkün değil,çünkü senden kaçmak için buralara geldim."

"İlginç," dedi genç adam.Sesinde insanı tedirgin eden,adeta tehlikeli bir anlam gizliydi.Etkileyici biri olduğu kesindi.

"Neden ilginç?" diye sordu genç kadın.

"İlginç,çünkü buraya çalışmak için geldiğini söylüyordun."

Tepsi kucağında olduğu halde yatağın kenarına oturdu.O anda Champion kahvaltının iki kişilik olduğunu fark etti.Yatak odasında bir erkekle kahvaltı etmenin düşüncesi bile asabını bozmaya yetiyordu.Genç adam kahve fincanlarından birini alıp ona uzattı.Vücutları birbirlerine çok yakındı şimdi.Genç kadın bütün sinirlerinin kopacak gibi gerildiğini hissetti.Guy onun yüz ifadesindeki ani değişikliği hayretle izledi.Oturduğu yerden yavaşça kalktı."Aşağı insem iyi olacak," diye mırıldandı.

Odada yalnız kalan Champion adamın tavrındaki ani değişmeyi bir tür hakaret gibi algılamıştı.Erkekler üzerinde en ufak bir etki bile yaratamadığını biliyordu.Onu arzulamıyorlardı.Ama bu durum bile tek kelime söylemeden kalkıp gidecek kadar kaba davranmalarını gerektirmiyordu.

Craig yıllar önce ona erkeklerin gözünde nasıl biri olduğunu açık açık söylemişti.Çok sarsıcı bir duyguydu bu.O sözlerin etkisinden tamamen kurtulduğunu söyleyemezdi.Nedense Guy'ın kalkıp gidişi ona Craig'in sözlerini hatırlatmıştı.Erkekler ondan hoşlanmıyorlardı.

Peki ya Lynsey?O farklıydı kuşkusuz.Bir Orta Çağ güzelliğine ve cazibesine sahipti.Erkekler etrafında

pervane oluyorlardı.Böyle bir kadın ne hissederdi,kendisini nasıl görürdü?İşte bunu bilemiyordu.Seven ve sevildiğini bilen bir kadının duyguları ona çok yabancıydı.Guy haklıydı.Bu koşullar altında bile o romanı tek başına bitirmesi çok zordu.

Bu sonuca doğal bir mantık akışı içinde varmıştı.Ama birden paniğe kapıldı.Doğru olamazdı bu.O kitabı bitirmek zorundaydı.Bu işin başka yolu yoktu.Emeklerinin boşa gitmesine asla razı olamazdı.Ayrıca bu ıssız yere o kitabı bitirmek için gelmişti.

Gece gördüğü rüyayı hatırladı.Rüyasında Lynsey'nin yerine geçmişti,onun duygularını yaşıyordu.Bir sürü erkek yolunu kesiyor,kovalıyor ve onun sevdiği adama ulaşmasını engelliyordu.Aslında bu rüyayı olduğu gibi kitabına alabilirdi.Özellikle Lynsey'nin Kral'ın huzurundan kaçışını,koşarak bahçeye çıkışını ve tabii bu arada yaşadığı duyguları,bütün o kalp çarpıntılarını...

Hemen yataktan kalkıp banyoya geçti.Çabucak bir duş alıp odaya döndü.Giysilerini çıkarmak için çantasını açtığına birden öfkeleni.Çantada sutyen yoktu.Arabadaki küçük çantanın içinde kalmıştı.Dün giydiği ise hala ıslaktı.

Giyeceklerini teker teker yatağın üzerine yerleştirdi.Bir blucin süveter ve içine bir gömlek...Gömlek ince yünlü kumaştandı,süveter ise sıcak tutan cinsten.Guy orada olmasaydı sutyensiz olmanın sakıncası kalmayacaktı.Aslında sutyensiz olduğunu farketmeyebilirdi de.

Ama ya fark ederse?Erkeklerle ilişkide en önemli şey yanlış izlenim bırakmaktır.Ne yapacağını bilemiyordu.Böyle zamanlarda hep yaptığı gibi alt dudağını dişlemeye başladı.Vakit kaybediyordu.Sonunda bunu dert etmemeye karar verdi.Guy onun sutyensiz olduğunu fark etse bile bunun pek önemi olmayacaktı.Bir kadın olarak onu cezbetmediği kesindi.

Çabuk çabuk giyindi,saçlarını ensesinde topladı.

Mutfağa girdiğinde nefis bir jambon kokusu duydu.Guy elinde bir tava ocağın başındaydı.Genç kadını görünce gülümsedi.

"Merhaba," dedi."Yumurtaları nasıl istersin?"

"İstemem."

Genç adam tek kaşını kaldırarak baktı ona.

"İstemelisin," dedi."Çok çalışman gerekiyor.Sıkı bir kahvaltı sana çok iyi gelir."Yeni bir şey fark etmiş gibi ilgiyle genç kadının yüzüne baktı.

"O güzel buklelere ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Campion ne diyeceğini bilemedi.Sonunda ani bir hareketle mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru yürüdü.

"Hey,nereye?" diye seslendi genç adam.

"Çalışmaya.Biliyorsun buraya çalışmak için geldim."

"Bir şey yemeden mi çalışacaksın?"

Genç kadın dişlerini sıktı.Saçmalıyordu.Çocuk gibi davranarak kendini kanıtlayamazdı.Mutfağa döndü.Genç adamın ilgi dolu bakışları arasında mutfağı baştan başa geçip yemek masasının başına oturdu.

"Güzel," dedi Guy."Beyin hücrelerinin çalışması için beslenmen gerekir."

Bir an göz göze geldiler.Genç kadın soluğunun kesilir gibi olduğunu fark etti.Garip bir heyecan dalgası bütün vücudunu sarıvermiştiBu sıcak duyguyu yadırgadı.Şiddetli bir heyecanın eşiğinde gibiydi.

"Beş kişilik kahvaltı hazırlamışsın," diye mırıldandı,kayıtsız görünmeye çalışarak.

Kahvaltıya başladıklarında çok acıkmış olduğunu fark etti.Kendisini kısıtlaması gerekmiyordu.Önüne konanların hepsini silip süpürdü.Genç adam arada bir ilgi dolu bakışlarla onu seyrediyordu.

"İştahım çok normaldir," dedi genç kadın."Bu bakımdan tanıdığın öteki kadınlara hiç benzemediğimi söyleyebilirim.Kilomla ilgili saplantılarım yoktur ve hayatımda perhiz yapmadım."

Bunları söylerken belki de ilk kez ona gülümsemişti.Guy'ın bakışları hafiften bulutlanır gibi oldu.

"Perhiz yapmana gerek yok," diye mırıldandı.Sonra bakışlarıyla genç kadını tepeden tırnağa süzdü.

Kahvaltı bitmişti."Bulaşığı ben yıkarım," dedi adam."Sen tabakları topla."

"Hemen yıkaman gerekmez," dedi genç kadın."Ben daha sonra hallederim."Sofrayı birlikte topladılar.Guy,onun uyarısına rağmen önlüğü takıp bulaşıkları yıkamaya başladı.

Campion yazı makinesini ve kağıtlarını alıp çalışma odasına geçti.İçerisi çok sıcak ve de sessizdi.Masanın başına geçti.

Tam yoğunlaşmaya başlıyordu ki kapı açıldı ve Guy içeri girdi.Genç kadın çalışırken rahatsız edilmekten nefret ederdi.

"Neden geldin?" diye sordu sert bir tavırla."Tam çalışmaya başlıyordum."

"Daha sonra başlarsın," dedi genç adam sakın bir sesle."Önce eksikliğin nereden kaynaklandığını araştırmalıyız."

Campion bir süre ne söyleyeceğini bilemedi.Kafasının içi boşalıvermişti sanki.Sakin olmalıydı.Derin bir soluk aldı.

"Eksikliğin ne olduğun biliyorsun."

"Evet,biliyorum.Ama ayrıntılar hakkında aynı görüşleri paylaştığımızdan kuşkuluyum.Öncelikle gerekli olan değişikliklerin neler olduğunu saptamalıyız.Bunu yapmadan tek bir sözcük bile yazmamalısın."

Saptamalıyız!Aynen böyle demişti.Sanki o kitabı birlikte yazıyorlarmış gibi...Öfkeden patlamak üzereydi.Kitabının,bütün karakterleri ile birlikte,bir başkası tarafından böylesine benimsenmesi sinirlerini alt üst etmişti.Yine de öfkesine hakim olmalıydı.İnsanlarla ilişkilerinde sakın olmayı bilirdi.

"Bir fincan kahve getireyim mi?" diye sordu genç adam.Anlamazlıktan geliyordu.Yüzünde masum bir çocuk ifadesi vardı şimdi.

"Hayır,teşekkür ederim.Çarpıntı yapıyor."

"Ben bir kahve daha içmek istiyorum.Hemen alıp gelirim.Sonra başlarız."

Campion odadan çıkana kadar genç adamı bakışlarıyla izledi.Neden bu kadar yumuşak davranıyordu?Dün geceki o alaycı hali yoktu üzerinde.Kendisini istediği zaman mükemmel biçimde denetleyebiliyordu anlaşılabilir.En azından Champion'a duyduğu antipatiyi gizleyebiliyordu.

Guy elinde bir fincan kahveyle içeri girdi.

"Bir sekretere ihtiyacım olduğunu söylemiştin," dedi genç kadın."Fakat bu sekreterin bir monitör gibi yazdığım her sözcüğü kaydedeceğini,inceleyeceğini bilmiyordum."

Genç adam gülümsedi.Masanın başında ona çok yakın bir yere oturdu.Bu kadar yakın olmaları genç kadının asabını bozuyordu.

"Yanıyorsun,Campion,sekreter sadece kitabı zamanında bitirmen için gerekli.Yazdıklarını temize çekecek yetenekli biri olsa fena mı olur?Büyük bir yükten kurtulmuş olursun.Ayrıca yazılanları istediğin kadar gözden geçirebilirsin.Sana bir şey söyleyeyim mi,Campion?Ortadan kaybolacağını bilseydim şu sekreter meselesini hiç açmazdım.Mabel'la konuştuktan sonra hata yaptığımı düşündüm."

"Ortadan kaybolmadım ben.Sana daha önce de söyledim,buraya çalışmak için geldim.Omzumdan birisi gözetlemese daha rahat çalışabilirim.Beni burada bırakıp Londra'ya dönersen çok sevineceğim.Bu durumda daha rahat ve verimli bir çalışma yapacağıma eminim."

Genç adam bu sözleri duymazlıktan geldi.Genç kadının önünde duran kağıt tomarını kendine doğru çekti."Artık başlayalım," dedi.Bir süre kaşlarını çatarak kağıtları inceledi.

"Bak şimdi...Dördüncü bölümde Lynsey kuzenine aşık olduğunu anlıyor.Burada söz konusu olan bir çocuğun değil,bir kadının aşkı.Gerçi Lynsey'nin kuzenine aşık olduğunu belirtiyorsun.Fakat okuyucu bu bölümde kahramanımızın kendi cinselliğinin bile farkında olmadığını düşünebilir.Aşk için içine girdiği an,tam tersi olacak yerde,roman bütün canlılığını kaybediyor.Burada okurun Lynsey'nin kentli bir kadın olduğunu bilmesi gerekiyor.Bunun için ne yapmayı düşünüyorsun?"

Campion derin bir soluk aldı.Öfke ve şaşkınlık birbirine karışmıştı.Eninde sonunda bu şekilde köşeye sıkıştırılacağını bilmeliydi.Şimdi ona ne söyleyecekti?Bu romanda aşkın fazla önemli olmadığını mı?Belki de Lynsey'nin aşık olduğunu fark ettikten sonra ne yapması gerektiği hakkında hiç düşünmediğini söylese daha iyi olurdu.Gerçekten de düşünmemişti.Aşık olmuştu gerçi,ama kuzeniyle birlikte olmak için yapabileceği bir şey yoktu ki.Varfa bile Campion bunun ne olduğunu bilemiyordu.Bilemiyordu,çünkü hayatında böyle bir deneyim yaşamamıştı.

Daha önce yazdıklarında da kadın kahramanlar duygu bakımından basitti.Bunu biliyordu.Daha doğrusu Lynsey'den hareketle anlamıştı bunu.Onları teker teker gözden geçirmiş ve yazdıklarında,özellikle aşk konusunda bir yapaylık keşfetmişti.

Genç adam dirseklerini masaya dayamış ona bakıyordu.

"Bak Campion,aşık olan bir kızın en merak ettiği şey,aşık olduğu kişinin kendisi hakkında ne düşündüğüdür.Bunu bir an önce öğrenmek ister.Dolayısıyla Lynsey'nin ilk yapacağı şey kuzeninin tepkilerini anlamaktır.Bunun için ne yapıyor?"

"Bir şey yapması gerekir mi?" dedi genç kadın kısıp bir sesle."Lynsey çok genç...Bu durumda Francis'in ona yaklaşmasını beklemesi gerekmez mi?"

"Hayır.İlk hareket Lynsey'den gelmeli.Ayrıca kuzeninin zayıf biri olduğunu romanın sonlarına doğru anlaşıyor.Ayrıca,aşık olana kadar çizdiğin Lynsey portresi çok canlı özellikler taşıyor.Kız hayat dolu,kendine güveniyor,hiçbir şeyden korkmuyor.Bu durumda Francis'le bir araya gelmek için bir fırsat yaratması gerekir.Duyularını ona sezdirmek için..."

"Hayır!"

"Hayır mı?Neden ama?"

Genç kadın kıpkırmızı olmuştu.O anda kaçmaktan başka bir şey düşünemiyordu.Yalnız kalmak istiyordu.Bu

adam onun iç dünyasını didiklemeye çalışıyordu sanki.Biraz sonra da acımaya başlayacaktı mutlaka.Buna izin veremezdi.Gurur kırıcı bir şeydi bu.Tam o anda genç adamın yumuşak,anlayış dolu sesini yanibaşında işitiverdi.

"Bak Champion,son birkaç hafta boyunca bugüne kadar yazdığın bütün kitapları dikkatle okudum.Cinsellik konusunda muazzam bir eksiklik gördüm.Hatta eksiklik de değil,tam bir yabancılık."

Bunda şaşılacak ne olduğunu anlayamıyordu Champion.Başını yavaşça genç adama çevirdi.Bir an göz göze geldiler.

"Bence bütün bunlarda bir anormallik yok," diye mırıldandı."Ben pornografi değil,tarih kitabı yazıyorum."

Genç adamın kaşları hayretle kalktı.

"Ben cinsellikten söz ediyorum.Pornografiyle aynı şey değil ki.Cinsel duyarlılıktan,heyecanlardan söz ediyorum ben.Bunun pornografiyle ne ilgisi var?"

"Yine de bu tür şeyler yazmak benim işim değil."

"Ama yarattığın kadın kahramanları,inandırıcı bir kişilik ve duygu yoğunluğuyla sunmak senin işin.Genç bir kadından söz ediyorsan onun duygularını ve arzularını gerçeğe yakın biçimde işlemek zorundasın.Aksi halde okuyucu yazdıklarına inanmaz,onları yapay bulur."